

Sygn. akt II W 810/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Florian Szcześnik

Protokolant – Ewelina Zaremba

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 listopada 2015 r.

sprawy **M. G.**, córki J. i M.

ur. w dniu (...) w m. (...),

oskarżonej o to, że w dniu 03.04.2014r. na terenie stacji PKP W., przenosiła wyroby akcyzowe w postaci 6540 sztuk (327 paczek) papierosów nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 i 7 kks w zb. z art. 86 § 1 i 4 kks w zb. z art. 54 § 1 i 3 kks w zb. z art. 7 § 1 kks, gdzie wartości celna wynosi 369,00 PLN: należność z tytułu podatku akcyzowego 5.004,00 PLN i cła 213,00 PLN (podatku VAT 1285,00 PLN),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.;

orzeka:

I. oskarżoną M. G. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 65 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazuje ją, zaś na podstawie art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierza jej karę grzywny w kwocie 3.000 (trzech tysięcy) złotych;

II. na podstawie art. 31 § 1, 6 i 7 k.k.s. w zw. z art. 49 § 1 i 2 k.k.s. orzeka przepadek poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci: 6540 sztuk (327 paczek) papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy, opisanych w pkt 1 – 14 w wykazie dowodów rzeczowych na kartach 11 - 12, kosztami zniszczenia obciążając oskarżoną;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 810/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 listopada 2015 roku

Na podstawie całokształtu materiału dowodnego zgromadzonego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 3 kwietnia 2014 r. w godzinach porannych M. G. podróżowała pociągiem osobowym ze stacji (...)do stacji W.. Wyżej wymieniona posiadała przy sobie – w dwóch reklamówkach oraz w torbie 6540 sztuk (327 paczek) papierosów nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy. M. G. wysiadła na stacji w W. z zamiarem udania się na targowisko miejskie. Na stacji kolejowej została zatrzymana przez funkcjonariuszy policji asp. R. J., sierż. sztab. G. M. i sierż. sztab. S. K.. Następnie przewieziono M. G. do Komendy Powiatowej Policji w W. i przeprowadzono z jej udziałem dalsze

czynności procesowe. Wartość celna przenoszonych przez M. G. papierosów wynosiła 369 zł, należność z tytułu podatku akcyzowego 5004 zł, zaś należność z tytułu cła 213 zł.

Dowody: wyjaśnienia M. G. (k. 32, 83-84), zeznania R. J. (k. 14v., 82-83), protokół zatrzymania osoby (k. 2-3), protokół zatrzymania rzeczy (k. 10), wydruk z kalkulatora (k. 18).

M. G. była w przeszłości wielokrotnie karana za wykroczenia skarbowe, polegające na przenoszeniu towaru akcyzowego pochodzenia niewspólnotowego w postaci papierosów bez polskich znaków akcyzy.

Dowody: odpisy wyroków (k. 64-74).

Oskarżona M. G. zarówno w toku postępowania wyjaśniającego, jak i jurysdykcyjnego, przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Przesłuchiwana przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego wyżej wymieniona skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Podczas rozprawy głównej wskazała zaś, że posiadała przy sobie opisane w zarzucie papierosy, podkreśliła jednak, iż nie została zatrzymana przy próbie ich sprzedaży. Oskarżona oświadczyła, że jej zachowanie spowodowane było trudną sytuacją materialną, zaś w chwili obecnej porzuciła już handel papierosami.

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i wystarczający do prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności oskarżonej za zarzucane jej wykroczenie skarbowe. Materiał ten w pełni pozwala na jednoznaczne ustalenie, że M. G. dopuściła się czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia.

Zdaniem Sądu polegają na prawdzie wyjaśnienia oskarżonej w zakresie, w jakim bezpośrednio dotyczą zarzucanego jej czynu zabronionego. Nie budzi wątpliwości stwierdzenie, iż M. G. przenosiła papierosy, nieposiadające polskich znaków akcyzy – powyższe znajduje potwierdzenie zarówno w zeznaniach świadka R. J., jak również w sporządzonych w sprawie dokumentach, w tym protokole zatrzymania rzeczy. Zauważyć należy także, że wskazane wyjaśnienia oskarżonej są logiczne i spójne, niesprzeczne wewnętrznie, nie budzą także wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala wątpić, iż M. G. przyznała się do zarzucanego jej czynu, ponieważ rzeczywiście go popełniła.

Przymiotem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania R. J.. Przesłuchany w sprawie funkcjonariusz policji szczegółowo opisał okoliczności zatrzymania oskarżonej, wskazując przy tym, że ujawniono przy niej wówczas papierosy bez polskich znaków akcyzy. Depozycje świadka korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Negatywnie na wiarygodność zeznań R. J. nie może wpływać fakt, iż w toku rozprawy głównej świadek pewne okoliczności pamiętał niedokładnie, co znajduje wszak wyjaśnienie w charakterze jego pracy zawodowej, podczas której wykonuje on wiele podobnych czynności operacyjnych i procesowych z udziałem różnych osób. W ocenie Sądu świadek – osoba obca dla M. G. – nie miał również żadnych powodów, by narażając się na surową odpowiedzialność karną oraz dyscyplinarną, poprzez zeznawanie nieprawdy, fałszywie obciążać oskarżoną.

Walor wiarygodności Sąd przyznał dowodom z dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd nie dopatrył się również żadnych okoliczności, dla których można byłoby zakwestionować inne dokumenty zgromadzone w toku niniejszej sprawy.

Mając na względzie powyższe rozważania w kontekście analizy materiału dowodowego ocenianego swobodnie, Sąd doszedł do przekonania, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu z art. 65 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 4 k.k.s.

Czynu zabronionego opisanego w art. 65 § 1 k.k.s. dopuszcza się w szczególności ten, kto przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 k.k.s. Czynu opisanego w art. 91 § 1 k.k.s. dopuszcza się zaś w szczególności ten, kto przewozi, przesyła lub przenosi towar stanowiący przedmiot czynu zabronionego opisanego w art. 86-90 § 1 k.k.s. W myśl art. 63 § 2 k.k.s. czynem

zabronionym jest sprowadzanie, wbrew przepisom ustawy, wyrobów akcyzowych bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy. Przedmiotem czynu zabronionego opisanego w art. 86 § 1 k.k.s. jest zaś przywieziony z zagranicy towar, który nie został przedstawiony organowi celnemu lub co do którego nie zostało dokonane zgłoszenie celne.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ponad wszelką wątpliwość wskazuje, że M. G. w dniu 3 kwietnia 2014 r. w W. przerosła wyroby akcyzowe w postaci 6540 sztuk (327 paczek) papierosów, które nie były oznaczone polskimi znakami akcyzy, nie zostały zatem zgłoszone właściwym służbom celnym. Zauważyć należy również, iż część z zabezpieczonych w sprawie paczek papierosów posiadała oznaczenia zapisane cyrylicą, nie budzi zatem wątpliwości, że zostały one sprowadzone na terytorium kraju z zagranicy. Zaznaczyć przy tym trzeba, że zastosowane w treści art. 63 § 2 k.k.s. pojęcie "sprowadzenia na terytorium kraju" obejmuje zarówno import (spoza terytorium Unii Europejskiej), jak i nabycie wewnątrzspółnotowe (z terytorium państwa członkowskiego) (por. L. Wilk, J. Zagrodnik, Kodeks karny skarbowy. Komentarz. Warszawa 2014).

Zgodnie z brzmieniem art. 91 § 4 k.k.s. czyn zabroniony określony w art. 91 § 1 k.k.s., jakiego popełnienie zostało przypisane M. G., stanowi wykroczenie skarbowe, jeśli kwota należności celnej nie przekracza ustawowego progu. Podobnie czyn opisany w art. 65 § 1 k.k.s. stanowi wykroczenie skarbowe, jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu. Wskazany wyżej próg określony został art. 53 § 3 k.k.s. jako pięciokrotna wysokość minimalnego wynagrodzenia w czasie popełnienia czynu zabronionego, gdzie w myśl art. 53 § 4 k.k.s. minimalne wynagrodzenie jest to wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314). W dacie popełnienia przez M. G. czynu zabronionego, tj. w dniu 3 kwietnia 2014 r. Zgodnie zaś z treścią § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r (Dz.U. z 2013 r. poz. 1074), od dnia 1 stycznia 2014 r. wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę wynosiła 1680 zł. Z uwagi na fakt, że wartość celna papierosów przynoszonych przez M. G. wynosiła 369 zł, należność z tytułu podatku akcyzowego 5004 zł, zaś należność z tytułu cła 213 zł popełniony przez nią czyn zakwalifikować należało jako wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 i 4 k.p.k. w zb. z art. 91 § 1 i 4 k.p.k.

Uznając winę oskarżonej Sąd, za popełnione wykroczenie skarbowe, wymierzył jej karę grzywny w kwocie 3000 zł.

Wymierzając oskarżonej karę za popełnione wykroczenie skarbowe Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 13 k.k.s., przy określeniu wysokości kary grzywny bacząc ponadto na treść art. 48 § 4 k.k.s. Sąd zważył, że czyn popełniony przez M. G. godzi w takie dobra prawem chronione, jak interes finansowy oraz mienie Skarbu Państwa. Wskazać należy, że przypisanego jej wykroczenia skarbowego oskarżona dopuściła się umyślnie. Oskarżona wiedziała, że przynoszone przez nią towary nie pochodzą z legalnego źródła i nie zostały zgłoszone stosownym organom celnym. Nie budzi zatem wątpliwości Sądu, również w świetle wyjaśnień M. G., że chciała ona dopuścić się zachowania, którym wypełniła znamiona czynu zabronionego. Nie sposób nie dostrzec również, iż oskarżona już wcześniej wielokrotnie dopuszczała się analogicznych zachowań, zaś wymierzone jej wcześniej kary grzywny nie przynosiły żadnych rezultatów w postaci poprawy jej postępowania i powstrzymania od postępowania sprzecznego z prawem. Powyższe świadczy o demoralizacji oskarżonej, lekceważącym stosunku do porządku prawnego i dowodzi, że ma ona za nic wydane wobec niej dotychczas wyroki sądowe.

Jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował fakt, iż M. G. przyznała się do zarzucanego jej czynu. Nie umknęło uwadze Sądu, że oskarżona jest w zaawansowanym wieku i posiada liczne schorzenia. Nie była też dotąd karana za przestępstwo ani przestępstwo skarbowe (k. 62).

Ustalając wysokość orzeczonej względem M. G. kary grzywny Sąd zważył na trudną sytuację materialną, w jakiej obecnie znajduje się oskarżona. W ocenie Sądu nie sposób uznać jednak, by powyższe stanowiło motywację usprawiedliwiającą notoryczne zachowanie godzące w obowiązujący porządek prawny. Osoby w tym wieku posiadają wprawdzie ograniczone możliwości zarobkowe, lecz z pewnością istnieją zajęcia, które pozwalają na podreperowanie domowego budżetu bez wchodzenia w konflikt z prawem, a także wymagają mniejszego nakładu pracy i wysiłku niż przewożenie dużych ilości papierosów bez względu na porę roku w permanentnym stresie, że zostanie się ujętym

przez policję. Jako przykład można chociażby wskazać odpłatne sprawowanie opieki nad dziećmi czy wykonywanie bez wychodzenia z domu tzw. "pracy chałupniczej". Oskarżona co najmniej od sierpnia 2012 r. nie była jednak zainteresowana uzyskiwaniem dochodu z legalnego źródła. Nie bez wpływu na wymiar kary pozostaje fakt, że oskarżona kompletnie nie pojmuje powagi sytuacji w jakiej się znalazła i prezentuje całkowicie bezkrytyczną postawę wobec swojego postępowania. Z treści jej wyjaśnień wynika wprost, że ma pretensje do organów ścigania, że tyle razy była przylapywana na wykroczeniu skarbowym podczas gdy inni w dalszym ciągu handlują papierosami bez konsekwencji. W takiej sytuacji wysoce niewychowawcze i sprzeczne z celem kary byłoby wymierzenie oskarżonej grzywny w wysokości, która nie stanowiłaby dla niej jakiegokolwiek realnie odczuwalnej dolegliwości. Zważyć należy, iż w myśl art. 48 § 1 k.k.s. kara grzywny za wykroczenie skarbowe może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, chyba że kodeks stanowi inaczej. W związku z powyższym górna granica kary grzywny, jaka mogła zostać wymierzona oskarżonej wynosi 35.000 zł (20 x 1750 zł), zaś oskarżyciel publiczny domagał się wymierzenia jej grzywny w wysokości 8.000 zł (k. 39). W świetle powyższego nie sposób uznać, by wymierzona oskarżonej kara 3.000 zł grzywny stanowiła karę nadmiernie surową. Przeciwnie, podkreślenia wymaga, iż kara, jaka została wymierzona M. G., przy uwzględnieniu jej uprzedniej wielokrotnej karalności za wykroczenia skarbowe, jest najłagodniejszą, mogącą jednocześnie spełnić swoją funkcję. Sąd zdecydował się na wymierzenie oskarżonej kary grzywny w takiej wysokości również z tego względu, że podczas trwania rozprawy głównej złożyła deklarację, iż nigdy w przyszłości nie będzie już zajmowała się przewożeniem ani handlem papierosami z nielegalnego źródła.

Na podstawie art. 31 § 1, 6 i 7 k.k.s. w zw. z art. 49 § 1 i 2 k.k.s. Sąd orzekł nadto przepadek poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci 6540 sztuk (327 paczek) papierosów różnych marek, kosztami zniszczenia obciążając oskarżoną. Wskazać należy, iż z uwagi na treść art. 30 § 2 k.k.s. orzeczenie przepadku tych rzeczy było w okolicznościach niniejszej sprawy obligatoryjne.

Uwzględniając sytuację majątkową i osobistą oskarżonej, a nadto wymierzoną względem niej karę grzywny i obciążenie jej kosztami zniszczenia dowodów rzeczowych Sąd, przyjmując za podstawę prawną art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwolnił M. G. od kosztów postępowania, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.